

כל שעה פרק שני פסחים

בז א מיי פ"א מהל' פרה הלכה ז: בוח ב מיי פ"ג מהל' אברה הל' יא סגן עשין עד טו"ע ח"מ סי' רסו סעיף יז: כו"ג ג מיי פ"ג מהל' כלאים הל' טז סגן לאחין רענ טו"ע י"ד סי' שא סעיף ו: ג ד מיי פט"ו מהלכות מאלכות אסורות הלכה כב טו"ע י"ד סי' קמג סעיף ד: גא ה מיי שם הל' מד טו"ע שם סעיף ו: גכ ו ז מיי שם הל' כב ופ"ו מהלכות ע"ז הל' יג טו"ע שם סעיף:

לעזי רש"י

קביליא (קביליא). יתר, ו.

מוסף רש"י

הא לא דמיא אלא אהא שבן עליה עוף. מיימי לה משום דרב פפא אמר מילתיה עלה לפי שהיא משנה: **עליה עוף ובר פסולה.** וא"ת אמאי פסולה הא ודאי לא ניחא ליה להפסיד פרה שדמיה יקרים שצביל דבר מועט וי"ל דאם נאמר כשירה הוה ניחא ליה ולכן אינן להכשירה וא"ת הכניסה לרבקה ודשה אמאי כשירה מ"ש מעלה עליה זכר דפסולה וי"ל דהתם לא ניחא ליה בדישתה שאין מרווח כלום בדישתה צבילא הכי נידושה התצוה^א וה"ר יהודה פירש דקמס פרה צמורה היא^ב ומסתמא אין אדם רוצה להטריחה וא"ת והא דתנן^ג פרה מעוברת ר' אליעזר מכשיר וחכמים פוסלין והכא אמר עלה עליה זכר פסולה וי"ל דהכא כחכמים דפוסלין דה"ג ר' יהודה פליג ואמר דוקא העלה עליה זכר אבל עלה מעצמו כשירה אי נמי הא דלמר הכא פסולה היינו כשרואה צבעת עליה וניחא ליה כדאמר גבי הכשר (פסיק דחולין) (דף יג.) עודה הטל עליהן ושמת הרי זה צבי יותן נגזו אינן צבי יותן דבעינן יותן דומיא דיתן אף על פי שאם היה יודע צבוע הטל עליהן היה שמת והא דלמרנין דפרק עגלה ערופה (סוטה מו.) עול פוסל בין צבעת עבודה אינן פוסלין אלא צבעת עבודה מה שאוכל משמש זה חשוב עבודה: **מגוד.** פירש ר"ת כמו נגוד ליה גלימא^ד (עירובין ד' דג.)

חדש יותין. קסבר יש שצב עזים צפת וה"ר יש שצב עזים צתנור וזה היה גורם אסור ויש שצב עזים צפת היינו העזים שאין גורמים אפי"ת הפת כשאזוקה כנגדו ורובן סברי אין שצב עזים צפת אף על פי שהאזוקה כנגדו דלהצבת אינה צבה מן העזים אלא מחמת משהו הנשקף וא"כ היא כמו גחלת דאין האיסור צעין וכן פירש"י הקשה ה"ר אהרן ל' לרבי הא דלמר (תרומו פ"ב מ"ג) המצביל צבעת צבוגג יאלכו ואפילו צבעת ואמאי נימא יש

שצב מוקצה צפת דגחלים מוקלין הן ואומר ר"י דלא שייך אלא באיסורי הנאה דווקא וכן פי' הקונטרס דפרק צתרא דע"ז (דף סו: וסו) גבי תנור שהסיקו בכמון של תרומה: **בישלה עץ גבי גחלים.** בישלה דווקא דביעבד אף על גב דכל הנשרפין אפרין מותרים אפילו לכתחלה יש לחלק בין אפרין לגחלים: **בין חדש בין ישן יוצן.** דזה היה גורם מותר אף על גב דזה היה גורם דווקא דביעבד מותר כדמוכח בסוף פרק כל הנלמים (ע"ז מח.) דלמר רבי יוסי אין נוטעין אגוז של ערלה ומודה ר' יוסי שאם נטע שהוא מותר וחסדי ליה זה היה גורם דהכא הוי כדיעבד דאם נאמר חדש יותן יפסיד התנור:

בין חדש ובין ישן יוצן. ואף על גב דזה היה גורם מותר מ"מ ישן כיון דסגי ליה בצניון ולא מפסיד מידי אלא איסור הנאה לחודה^ה לכך נר"ך צניון:

חדש נהי דיש שצב עזים צו מיהו הוא עצמו אין נאכל אלא להיסק אחר עומד ויאלכו צו ומנלאת פת הנאפת צו נגמרת ע"י איסור והיתר ע"י איסור שגמרו (בב) את התנור וע"י היתר שגמרו את הפת והא היכא שמעינן ליה דלמר רבי: הא ר' אליעזר. דשמעינן ליה זה היה גורם אסור דבר שאיסור והיתר גרמו לו שיצא אסור בהנאה: לטוח עיסה. של חולין: אחר אחרון אני צא. אם סילק את הראשון כדמתרץ ליה אביי [כז.]:

ר' אומר הפת אסורה וחכמים אומרים הפת מותרת. בשלה על גבי גחלים דברי הכלהפת מותרת, פירוש שכבר יצאו מותרת עזים. ומקשינן איני והתניא אחד ישן ואחד חדש יוצן. ושנין הא דתני חדש יוצן רבנן הוא דתני חדש יותן ר'. ואקשינן אימור דשמעת ליה לר' דיש שבת עזים בפת, כלומר שבת עצי האיסור שרוי בפת והיא אפי"ת הפת הנה הוא יודע בפת. לפיכך שנה הפת אסורה, אבל עצי היתר בתנור חדש שהוסק בעצי איסור, שנמצאו עזים של היתר והתנור של איסור שטעון נתיצה, שניהם (ו)התנור והעצים גורמין אפי"ת הפת [מין שמעת לר' שאסור] [שאוטר] בזה. ואתנין לאוקמיהו לר' אליעזר ורבנן דפליגי בשאר של חולין ושל תרומה שנפלו בעיסה, ואין באחד מהן שיטור לחמץ הוא לברו העיסה, ונצטרפו וחימצו. ר' אליעזר אומר אחר אחרון אני

הא לא דמיא אלא אהא שבן עליה עוף. תירוצא הוא: **שכן עליה עוף.** צפרה אדומה קאי שפרה ונה על גבה אע"ג דכתיב^ו לא עלה עליה עול דמשמע עליה אפילו עליה בעלמא ואי משום דכתיב עול הא מרבינן ביה שאר עצודות צמסכת סוטה

הא לא דמיא אלא אהא שבן עליה עוף כשירה עלה עליה זכר פסולה מ"ש אמר רב פפא אי כתיב יעבד וקרינן עבד עד דעביד בה איהו אי כתיב עובד וקרינן עובד אפילו ממילא נמי השתא דכתיב עבד וקרינן עובד עובד דומיא דעבד מה עבד דניחא ליה אף עובד דניחא ליה ת"ש^ז אביריה לא ישמחנה לא על גבי מטה ולא על גבי מגוד לצורכו אבל שומחה לצורכה על גבי מטה ועל גבי מגוד נודמנו לו אורחין לא ישמחנה לא על גבי מטה ולא על גבי מגוד בין לצורכה בין לצורכו שאני התם דקלי לה אי משום עינא בישא אי משום גנבי ת"ש^ח מוכרי כסות מוכרין כדרבן ובלבד שלא יתכוין בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים והצנועין מפשילין לאחוריהם במקל והא הכא דאפשר למעבד כצנועין וכי לא מכוין שרי תיובתא למאן דמתני לישנא קמא דרבא תיובתא: ולא יסיק בו וכו'. ת"ר תנור שהסיקו בקליפי ערלה או בקשין של כלאי הכרם חדש יותין ישן יוצן אפה בו את הפת רבי אומר יתת אסורה וחכמים אומרים הפת מותרת והא הבישלה על גבי גחלים דברי הכל מותר והא תניא יבין חדש ובין ישן יוצן לא קשיא הא רבי והא רבנן אימור דשמעת ליה לרבי ימשום דיש שבת עזים בפת זה היה גורם מי שמעת ליה אלא לא קשיא הא ר' אליעזר הא רבנן הי רבי אליעזר אילימא רבי אליעזר דשאור^ט דתנן שאור של חולין ושל תרומה שנפלו לתוך עיסה ואין בזה כדי להחמיץ ואין בזה כדי להחמיץ ונצטרפו וחמצו רבי אליעזר אומר אחר אחרון אני בא וחכמים אומרים בין שנפל איסור לכתחלה ובין שנפל איסור לבסוף לעולם אינו אוסר עד

יאפה צו פת צהיסק זה: אפה צו פת. צהיסק זה. לקמן [כז.] מוקי ליה כשאזוקה כנגדו שכל שעה שהיתה פת צתנור היה דולק האור ואופהו שהיה נהנה מן האיסור צבעה שהאיסור צעין: רבי אומר הפת אסורה. דיש שצב עזי איסור צפת. וחכמים אומרים הפת מותרת. דהאי סברי אין שצב עזים צפת ממש והוא הדין דלית להו נמי חדש יותן אלא יוצן והכי אמרי' בשמעתין: בישלה על גבי גחלים דברי הכל. הפת מותרת ואפילו לרבי דכי אתהני פת מאיסור כבר כלה ובטל וגחלים איצטריכא ליה ללא תימא אכתי איסורא צעיניה וכל שכן צתנור גרוף ואין אצוקה כנגדו: הא רבי. דקתני חדש יותן רבי היא דלמר הפת אסורה משום דגמרה באיסור והוא הדין לתנור חדש שנגמר נמי ע"י האיסור: אימור דשמעת ליה לרבי דיש שצב עזים צפת. כי שמעת ליה דפליג רבי דרבינן גיש שצב עזים צפת לחודא הוא דשמעת ליה דרבינן הוו מקילי טפי ושרו אפי"ת פת לאכול דלמר אין שצב עזים צה אלא שצב היסק ואיסור (ב) שצב כבר כלה הוא ורבי סבר הואיל ואצוקה כנגדו יש שצב עזים ואיסור גמור צה וגבי תנור ע"י

הא ר' אליעזר ורבנן דפליגי בשאר של חולין ושל תרומה שנפלו בעיסה, ואין באחד מהן שיטור לחמץ הוא לברו העיסה, ונצטרפו וחימצו. ר' אליעזר אומר אחר אחרון אני

(א) פרה פ"ב מ"ד, (ב) ב"מ ל' [פ"ט] א' שבת כט: מו: כלאים פ"ט משנה ה', (ד) לקמן עה, (ה) ע"ז מט, עב: תמורה יב, ערלה פ"ב מ"א, (ו) ז"ל בתחלה וכו' א' משנה, (ז) [נמדרג ע"י], (ח) [ז"ל להסג], (ט) [פרה כג.], (י) [יומא מפורש צמרות מד:], (יא) רש"ל גרס לר"י ועי' רש"א, (טב) [ממורה לה. ולקמן כ.].

תורה אור השלם

1. ויהי העיר הקדושה אל החלל ויקראו קני העיר ההוא עגלת פקר אשר לא עבד בה אשר לא מקשה בעל:

דברים כג א

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אימור וכו' היסק דאיסור שבת:

גליון הש"ס

גבי בישלה על גבי גחלים. ע"י לקמן דף עה ע"א מוס' ד"ה ורפ"ו ומתשובת פני יהושע סי' י"ב:

רבינו חננאל

ח"ש כסות המוקפת אצלו, לא ישמחנה לא על גבי מטה ולא על גבי מגוד לצורכו, אבל שומחה לצרכה, נודמנו לו אורחין בין לצורכו בין לצרכה לא ישמחנה, הנה אפילו לצרכה אסור, ושנין שאני הוה דקא קליא ליה, כלומר שרואיין אותה האורחין באין בליה וגובין אותה. נמצא ששטוחה כאילו שרפה באש, ח"ש הכניסה לפרה אדומה בגורן לרבקה. פירוש לפסוטה. מלשון עבד וניחא ליה אף עובד בה מלאכה שלא על ידיו אלא ניחא ליה, עבודה היא ונפסלת בה. ח"ש מהא דתנן בסוף כלאים מוכרי כסות מוכרין כדרבן, על כתיפין ונתנין מהן, ובלבד שלא יתכוין בחמה מפני התמה, ובגשמים מפני הגשמים, והצנועין מפשילין לאחורין במקל. הוא הכא דאפשר למעבד כצנועין ואע"ג דלא עביד כצנועין, כי לא אפשר ולא קא מכוין למאן דתני לישנא קמא דרבא תיובתא, וקיימא לן אפילו אפשר ולא קא מכוין שרי. ולא יסיק בו תנור וכו'. ת"ד תנור שהסיק בקליפי ערלה או בקשין של כלאי הכרם, חדש יותן ישן יוצן. אפה בו את הפת,

ר' אומר הפת אסורה וחכמים אומרים הפת מותרת. בשלה על גבי גחלים דברי הכלהפת מותרת, פירוש שכבר יצאו מותרת עזים. ומקשינן איני והתניא אחד ישן ואחד חדש יוצן. ושנין הא דתני חדש יוצן רבנן הוא דתני חדש יותן ר'. ואקשינן אימור דשמעת ליה לר' דיש שבת עזים בפת, כלומר שבת עצי האיסור שרוי בפת והיא אפי"ת הפת הנה הוא יודע בפת. לפיכך שנה הפת אסורה, אבל עצי היתר בתנור חדש שהוסק בעצי איסור, שנמצאו עזים של היתר והתנור של איסור שטעון נתיצה, שניהם (ו)התנור והעצים גורמין אפי"ת הפת [מין שמעת לר' שאסור] [שאוטר] בזה. ואתנין לאוקמיהו לר' אליעזר ורבנן דפליגי בשאר של חולין ושל תרומה שנפלו בעיסה, ואין באחד מהן שיטור לחמץ הוא לברו העיסה, ונצטרפו וחימצו. ר' אליעזר אומר אחר אחרון אני